

Her Bir İzlek Dünden Kalan

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 06 Temmuz 2015

Duraksarken salınımı aklın
Mizansenin farkındalığın belki de
En derinden nükseden.
Akşamın koynunda salınmak kadar
Yalın aslında hayat ve sıradan.
Göçebe bir kalbin mola verdiği
Kim bilir kaçınıcı nizam...

Hadi at gitsin ruhuna pelesenk olmuş ne varsa
Hadi, sus hatta
Ve asla da konuşma.
Kelimeler yeter mi sanırsın
Hüküm verir mi söyle
Şu ahenksiz noktalama işaretleri.
Neye delalet şu kifayetsiz yedi nota
Hangisi yeter söyle
Bizim şarkımıza ses olmaya.
At hadi yükünü kalbin
Sonra tart bakalım
Ruh dediğin sahiden bu kadar mı ağır...

Devinimi her daim süregelen
İssiz bir yolun kaçınıcı yokuşu
Kim bilir adımladığım.
Hangi kifayetsiz varlık yeterli gelir
Bu sevdayı hece hece irdelemeye.
Neye iyi gelir sensizlik
Şu bitimsiz sessizlik
Gözden ırak olsa da
En yakın bildiğim tek varlık.

Her bir izlek dünden kalan,
Her bir edim iştiğal ettiğim
Bilip bilmeden.
Bir kere çıkmışım yoldan

Keşke dilimde olsa da yalan
Olsa da kaçsam kendimden
Olmasa da olur, demek belki de maharet
Şu sefil yürek nelere delalet.

Sadece geçiyordum, bilesin.
Bilemedim oysa kalıcı olacağımı
Koparıp attığım çiçek bile dertli
Ayrık otları yakarken canımı.
Sadece susmuştum milat öncesi
Salınımı şu kalbin nasıl da titrek
Telaffuzu yanılığının görmez misin
Nasıl da kocaman bir izlek.

Alabildiğine özgür ve özgün ruhum
Bilemezsin nasıl da savruk ömür dediğin
Kıyısında köşesinde alabildiğine hüzün
Ne dirayetsizim ne de aşka küskün.
Ne dersen de korkak ya da süklüm püklüm
Bil ki gerçektir yüzüm.